

עב:

עין משפט
נר מצוה

א ב מ"י פ"ב מל' חמורה הל' ד קמג
לחזן שמה:
צב ג מ"י פ"ב מלכות
שנוטת הלכה ח
ופ"ב מל' עדות הל' ג:
צד ד מ"י פ"ח מל' עדות הלכה ד קמג
עשין קי עות"מ סי' לה:
צד ה ו מ"י פ"ק מל' חמורה הל' ד קמג

דברי' זו תמורת עולה דברי' ר"ם. כפ"ב דונאים (ד' ל. וס)
אמר' הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו אמר אביי בזה
ודאי מודה ר"מ ועממא דאביי כדמפרש כפ' י"ז מערימין (תמורה
ד. ג. וס) לטעמא דר"מ משום דהרי כמו חמול זו ואלכ"כ חמול

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל וְהָיָה
לְאֹן כְּדִיבּוֹר דְּמִי וְרַב
דִּיבּוֹר כְּדִיבּוֹר דְּמִי וְנִי
דִּיבּוֹר כְּדִיבּוֹר דְּמִי וְנִי
עוֹלָה תְּמוֹרֶת שְׁלָמִים
דְּבִיר ר"מ ר' יוֹסִי א
מִתְחִילָה הוּאֵל וְאִי
שְׁמוֹת כְּאֹדֶר דְּבִירֵי ק
עוֹלָה וְנִמְלֵךְ וְאֹמֵר ר' ^א
תְּמוֹרֶת עוֹלָה וְהוּיָנִי
וְאֹמֵר רַב פֶּפֶא ^בנִמְ
קְאִמְרִינֵי אִמְרֵי תְּרִי ת
יְכִידִי שְׁאִילַת תַּלְמִיד
הֶרֶב לְתַלְמִיד כִּי לִי
שְׁאִילַת תַּלְמִיד הֶרֶב
דְּנִפְשִׁי שְׁכִידִי שְׁאִילַת
אִית לִיהִ: אִמְרֵי רַבא ^ג
הוֹמִי נִהְרֵגִין ^דדִּהְכֵחְנִי
אַלָּא שְׁלָא נִגְמַרְהָ א
לָה ^הדִּתְנִיא מְעִידֵי בִּי
עֵין עֲבָד וְהִפְלִי אֵת
כֵּן וְנִמְצְאוּ זִוְמִינֵי מִן
הֵיכַל דְּמִי אִילִימָא דְּקִי
מִשְׁלֵמִין דְּמִי עֵין לְעֵי
לְחִירוֹת דְּמִי עֵינוּ קִבְּ
כּוֹלִיָּה עֲבָד לֶרֶב בַּעֲ
הֶרֶב אֹמֵר כֵּן הֶרֶב כֵּן
כְּגוֹן דָּאֵתוּ בִּי תְּרִי וְ

ברך שאילת התמיד דרב. והא
דלחמך כפרק חפלת השחר
(בבבסו ד' מ: וס"ט) הומון שלום
והמהמור שלום לרבו גורם לשכנה
משפלה ומשפלה היינו בשעתן שלום
לרבו כמו לחצירו כמו שאלמר ליה
שלום עליך ולא אמר רבי והא דלחמך
כנפ"ר ע"ע (שנה ד' פג.) כלום יש עבד
שמותן שלום רבו עבד שלי שאלמר
רבו עליו ובשום ענין אין לימן לו שלום:

בי ית' ליה ארבי יום ברי שאילת תלמיד דר. מינה דרב אבהו
 97 ג. וס' תוך כדי דיבור כדי שאילת תלמיד לרב כמאן דל
 כמלתא דרב מרדי דלאו דיבור דמי ו"ל דסבר לה כברייתא דמי
 תלמוד לרב דיבור דמי והכי פסקין הלכתא בגדרים צברק
 ומקשה ומגרס ואפי' כדרי שאילת תלמוד לרב כרס לקש וכו'
 שאילת שלום תלמיד לרב מפרס ר"ח דהיינו טעמא דכשארס מו
 ע"כ י' ש' להשיב ולהפסקי דלאחר ברית (ו' 1) הנותן שלום לח
 החתמים שלא יהיה לו חשבו הפסקו וכן מוכח בגמ' (ד' 1) דקאמר
 ממחשבו טעם ו' לענין קריעה דכסבור שמה וקע' ואפי' מח
 והסם מלי שיי' שיעור זה וי' וי' וי' לענין קריעה קילו: **אמר** דר
 סוגיא זו כפי מלי דס"ד השא' דדיוקא דרשא' הוי מרשא' אבל לפי
 בני הישיבה היו מרשין כן אליהם דאפי' לפי מה שזכר סוגיא זו
 כמחמת דקאומא רבא בלא מיסר והומה ובסיפא בשנים במינ' ו
 כמחמת מעיקרא אומינהו והדר אסיפנהו א"ר מעיקרא אסיפנהו ואומי
 לקמן דקאמר ואפי' אמר לך בשלמא רישא' לא בני בלא ג' כמות
 לקמאי דהשא' לא אסיפאשי מיעיף כלל וליכא למידק מינה דהכשא
 דמי עין לעבד ה"ה דמי עין לקמאי שחי' היו מחיבין אותם דמי
 חשב' למחמי ומינהו אין אנו לריבין כלל היפוך דבראי למיעיף דכיו
 דב' כמות מוסר קיפא וס' ייבש אד דקמי שחי' דקאמר כן
 דקאמר כן אבל השא' דאסיפנהו שמה הרב צעדותן של אלו שאין מחיבין
 וליכא לא רישא' לקומי כל סוגיא זו לפי האמת דרשא' לא היסר הרישא'
 אליה דות לאידך גיסא מדסיפא בג' כמות ובסיפא והומה רישא' כמות
 דב' כמות ודקאמר לקמן בשלמא רישא' לא בני בלא ג' כמות
 דב' כמות דקאמר מוסר קיפא אריי' צ"ב כמות ואס' תאמר א' צ"ב
 דב' כמות כמות מוסר קיפא אריי' צ"ב כמות ואס' תאמר א' צ"ב

מרובה פרק שביעי בבא קמא

לאו כדבור דמי. והוּוּ ליה שמי עדימ ומוסו חדא לא אמתא
אידך דמשתע דיבור אחרון נפסלו ולא משעת דיבור ראשון:
כדבור דמי. וכחד עדות דמי והרי פסולין היו באותה שעה:
ה"ל הרי זו פסולה עולם פסולה שלמים. ולא גרסינו ומוסר

שלמים: הרי זו תמורת עולת דברי ר"מ. דלית ליה לר"מ תפוס לשון ראשון: דבריו קיימין. ומרעה עד שתקטאז ותמכר ויביא בדמי חטא עולה ובדמי חטא שלמים: וסוקסא ולכסוף חוזם נהרגין. וכשנמכר הדין על פיהם קודם שהוכשז אמרה רבא שזס לא נגמר הדין עדיון אפילו החזמו ממחילה אין עדיין שזין העדים וזממין נהרגין עד שיגמר הדין והכי מיוקמא בקיסא (שזממין) בגזל דלחו בי מרי ואמרי הכי ופקטוה לניעא אפומייהו: וסוקסא: שזס ואומריס הכז וזסיס אומריס לא הרי: לא נגמר החזמו.

ליה לרבי יוסי כד
 לום עלך רבי ומורי
 לחלמיד שלום עלך
 ים שהוכחשו ולבסוף
 תחילת הזמה היא
 רבא מנא אמנא
 יש פלוני שסימא את
 ינו שהרי הרב אומר
 למין דמי עין לעבד
 ניליכא כח אחרנא
 ד בחר דמפקי ליה
 שלומי ועוד דמי
 לשלומי ועוד שהרי
 ניהא ליה אלא לאו
 ומרי הפיל את שינו
 מתיב ליה הרב דמי
 נאי ואמרי עינו והדר
 ליה אלא דמי שינו
 למציעאי והיינו שהרי
 במאי דקאמרי וקתינו
 משלמין דמי עין
 תחילת הזמה היא
 נהו 'ואומניהו ממאי'
 מדיסאפ

מדינתי דלמך כפ"ק דמכות דף א. וזכרנך שבועה העדות (שבועה)
נגזר ליה להו כלל כדי דיבור אפי' כדי דיבור קטן ור' יוסי נמי
גזר הריני נזיר ושמע חזירו ואמר ואני (נזיר דף כה. וסמ' וסמ' הלכתא
לר' יוחנן דף סא.) דמוך דר' דבור דבור נמי חזן ממנהל ועובד ע"ז
החל דמכות (דף א.) ודשבועה העדות (שבועה דף קד.) ושעור כדי
די עדות או עסק במקח וממכר וחזירו נטול לו שלום או רבו
די ואין מחזיר נקרה גזלן שנאמר גזילת העני בנחישם ולכן חזקנו
יב' על שבקת רוחא ולתמיד וימיהו צ"ל בפרק דלדערי' (דף סא.) אפי'
ממ חזן כדי דיבור ילא די קריעה ואס' ללא ילא די קריעה
ואב"י א"א דאפכיהו ואומניהו ספא' פדסיפא ב'. נראה לר"י דכל
אמתה מתקנה דדיקא דרנא מסיפא (א) אמר אביי זה מעולם אביי
וקא דרנא מרשא אכל לפי המקנה (א) דלמך אביי דרישא בשלם
היה ולא דוקא נקט אביי אפכיהו מחילה דלס' ק' אימתהו להו
ו חזן כדי דיבור ונראה לר"י דאביי מוקי לה בג' כחות דממוכה
קמני שריי' רב' אומר ק' ואיירי דמלאו' נמי אפכיהו ואומניהו
מחילה מחילה הריב משלמי וכו' קמני נעלאו' וזומני' מיעלא' משלמי
לרב תמוה בשאר זמס' אלא לפי שלא הוזכרו כלשונם בריבנא' להו
דהזמנו ממילא קיימא עדות קמא' ובקונט' פ' דלביי מוקי רישא
דמעיקרא דמי דלא ידעי' דאפכיהו והוה קמ' לן מאי שריי'
א' אוח' כ"א מ' שן עין שידע שביא' עדים שסיחיו אוח' דמי עין
אלא לנרקה הימנה דסיפא איירי בשלם כמות כנו רישא ואביי מהדר
סגני' בב' כימות ואין ק' ראי' מקסיפא מכח רישא דליכא לאוקמי כולה
ה"ק א' נמי לא תמיש' לך שריי' הרב אומר ק' אין לא מקסיפא
כמות וקומתה לא לרישא אמאי משלמי דמי עין לעד תמוה לה

מסורת הש"ס

(א) ויחם לו תמורה כה:
גדרים פט; (ב) [פ"ט]
תמורה כה: דמילתא דרב
שפאל ליחמר למשנה
הקידומת סס; (ג) [כתובות
ט; ד] תוספת' דמטות
י"א; (ה) [לקמן פד];
(ו) כסא': להפסידו דלת';
(ז) [ד"ה והטמן]; (ח) וע'
גריין גזנדרים ד"ה
והלכתא ונחוש' כ"ז קטט;
ד"ה והלכתא.

הגהות הב"ח

(א) תוֹם דִּיה אָמַר
וְכוֹ לְפִי הַמַּסְקִנָּה קָאמַר
אֲבִי דְרִישָׁא בְּשֵׁשׁ מִיתָה
וְכוֹ לֹא סָגִי דְבִלְאוּ ג'
וְכוֹ תַחֲלַת הַזֶּמֶה הִיא
מִדְּמִשְׁלָמִי וְכוּ:

מוסף רש"י

[illegible]